

சொற் புணர்ச்சியும் மொழி கற்பித்தலும்: லகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி பற்றி ஓர் ஆய்வு

சுபதினி ரமேஷ்

1. சந்தி

உலக மொழிகள் பலவற்றில் உருபங்கள் அல்லது சொற்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து வரும்போது தம் வடிவத்தில் மாற்றம் பெறுவது உண்டு. இதனை எழுத்திலும், பேச்சிலும் காண்கிறோம். உருபன் அல்லது சொல் வடிவத்தில் ஏற்படும் இம்மாற்றத்திற்கு அதனை ஒட்டிவரும் பிற வடிவங்களே காரணமாகின்றன. இம் மொழி நிகழ்வைக் (Language Phenomenon) குறிப்பதற்கு உலகப் புகழ்பெற்ற வடமொழி இலக்கண அறிஞரான பாணினி 'சம்ஹிதா' (samhita) என்னுஞ் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார் (அஷ்டாத்தியாயி 1.4:109).

இம்மொழி நிகழ்வைத் தற்காலத்து மேலைநாட்டு மொழியியல் அறிஞர்களுர் ஆங்கிலத்திற் 'சந்தி' (sandhi) என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். ¹ சந்தியை அகச் சந்தி (internal sandhi), புறச்சந்தி (external sandhi) என வகைப்படுத்துகின்றனர். இவை பல உட்பிரிவுகளையுடையன (Hockett: 1958:277)

1.1 தமிழில் சந்தி

தமிழ் இலக்கண நூல் ஆசிரியர்களுள் ஒரு சிலர் மட்டும் 'சந்தி' என்னுஞ் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளனர். இப்பயன்பாடு வடமொழியின் தாக்கமாகும். வீரசோழிய ஆசிரியர் தம் எழுத்ததிகாரத்தில் வரும் ஒரே ஒரு உட்பிரிவுக்கு 'சந்திப்படலம்' எனப் பெயர் கொடுத்துள்ளார். இப்படலத்துள் வரும் இரு நூற்பாக்களில் (வீர: 18;28) 'சந்தி' என்னுஞ் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. நேமிநாத ஆசிரியர் தம் எழுத்ததிகாரத்தில் 'சந்தி' என்னுஞ் சொல்லை மூன்று நூற்பாக்களில் (நேமி: 12;15:24) கையாண்டுள்ளார்.

தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்கள் சந்தி என்பதனைப் புணர் - என்னும் அடியாகப் பிறந்த தமிழ்ச்

சொற்களைக் கொண்டே குறிப்பிடுகின்றன. புணர்ப்பு, புணர்ச்சி புணரியல் போன்ற வழக்குகளைக் காண்க.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தில் புணர்ச்சி பற்றிக் கூறும் ஆறு இயல்களுள் முதலில் அமைந்த இயலிற்குப் புணரியல் என்னும் பெயர் உள்ளது. இறுதி இயலிற்குக் 'குற்றியலுகரப் புணரியல்' என்னும் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. ஏனைய நான்கு இயல்களும் புணரியல் பற்றியவை என்றாலும், அவை 'புணரியல்' என்ற தொடரின்றிப் பிற பெயர்கள் கொண்டவை. இரண்டில் 'மயங்கியல்' என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. உயிர் மயங்கியல்; புள்ளி மயங்கியல். மயக்கம், புணர்ச்சி இரண்டையும் வேறுபடுத்தும் போது சொற் புணர்ச்சியைப் புணர்ச்சி எனவும், எழுத்துப் புணர்ச்சியை மயக்கம் எனவும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.² இவ்வகையில் ஓர் அதிகாரத்திற்கு மட்டும் புணரியல் எனச் சிறப்பளித்து, மற்றுமோர் அதிகாரத்தை (குற்றியலுகர) வகைகூறிப் புணரியல் என்றமைக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. குற்றியலுகரப் புணரியலுள் உகர உயிர் நின்று பொருணோக்கத்தால் புணர்ச்சியொன்றையே விளக்குவதால் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம் எனக்கருத வாய்ப்புண்டாகிறது. அன்றியும் புணர்ச்சி, மயக்கம் என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள் ஆயினும் சிறிது வேறுபாடு உண்டு என்று உணர்த்தக் கருதி ஆசிரியர் மயங்கியல்' என்றும் 'புணரியல்' என்றும் வேறு சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார் போலும். புணர்ச்சி வகைகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கும் புணர்ப்பு என்னும் ஒரு பொதுச் சொல்லை (cover term) நன்னூலார் பயன்படுத்தியது போலத் தொல்காப்பியர் ஒரு பொதுச் சொல்லைப் பயன்படுத்தாது விட்டமை கருத்திற் கொள்ளத்தகும். பிற்காலத்தில் ஒரு பொதுச் சொல்லின் இன்றியமையாத் தேவையை நன்னூலார் உணர்ந்தார் போலும்.

2. பண்டைய இலக்கண நூல்களிற் புணர்ச்சி

தமிழிலக்கண நூல்கள் புணர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளமை அந்நூல்களில் எழுத்திலக்கணத்திற் பெரும்பகுதி புணரியலுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளமையில் இருந்து தெளிவாகிறது. இதனை முக்கியமாகத் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம் முதலிய இலக்கண நூல்களிற் காணலாம். எழுத்து, சொல், பொருள் என்பவற்றில் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒன்பது இயல்கள் வகுத்த தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தில் ஆறு இயல்களிற் புணரியலே கூறுகிறார். புணரியலில் 40 நூற்பாவும், தொகை மரபில் 30 நூற்பாவும், உருபியலில் 29 நூற்பாவும், உயிர் மயங்கியலில் 93 நூற்பாவும், புள்ளி மயங்கியலில் 106 நூற்பாவும் குற்றியலுகரப் புணரியலில் 75 நூற்பாவும் உள்.

வீரசோழிய எழுத்ததிகாரத்தில் அமைந்துள்ள ஒரே ஒரு உட்பிரிவில் வரும் 28 நூற்பாக்களுள் பெரும்பாலும் புணர்ச்சி இலக்கணமே கூறப்பட்டுள்ளது. இதனாலேயே இந்த உட்பிரிவு 'சந்திப் படலம்' எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. நேமிநாதம் எழுத்திலக்கணத்தையும், சொல்லிலக்கணத்தையும் கூறும் நூலாகும். இதில் எழுத்ததிகாரம் இயல் போன்ற உட்பிரிவுகளின்றி ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. நேமிநாத எழுத்ததிகாரத்தில் வரும் 24 நூற்பாக்களுள் 15 புணர்ச்சி பற்றியவை. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகிய இரண்டுக்கும் ஐவைந்து இயல்கள் வகுத்த நன்னூலார் எழுத்ததிகாரத்தில் உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபு புணரியல் என்ற மூன்று இயல்களில் முறையே 53, 36, 18 நூற்பாக்களில் புணரியல் பற்றிக் கூறுகிறார். இலக்கண விளக்கம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஐவைந்து இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்ததிகாரத்தில் மூன்று இயல்கள் புணர்ச்சி பற்றியவை; உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபு புணரியல் என்னும் மூன்றிலும் முறையே 66, 29, 11 நூற்பாக்கள் உள்.

2. 1 எழுத்துப் புணர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்

இலக்கணகாரர் தமது நூல்களிற் புணர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தமைக்குக் காரணம் யாது என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பு. புணர்ச்சி மொழியில் காணப்படுவதால் அதனைப் புறக்கணிக்க முடியாது என்பது விடையாகலாம். எல்லா மொழிகளிலும் புணர்ச்சி உண்டு என்று சொல்ல முடியாது. மொழியில் புணர்ச்சி இல்லை என்றால் உவலை இல்லை. இருந்தால் அது பற்றிச் சொல்லத்தான் வேண்டும். புணர்ச்சி உச்சரிப்புப் பழக்கத்தின் ஓர் அமிசத்தைப் பிரதிபலிப்பது. காலப் போக்கில் மொழி மாறுகிறது; உச்சரிப்பு முறை மாறுகிறது என்று சொல்லும்போது புணர்ச்சிமுறை மாறுவதில்லை என்று சொல்லமுடியாது. 'அங்குப் போனார்' என உச்சரித்து அவ்வாறே எழுதிய காலம் ஒன்று இருந்தது. இன்று அவ்வாறு உச்சரிப்பார் இல்லை. 'அங்கு போனார்' என்றே உச்சரிக்கிறார்கள். உச்சரிப்பிற்கு ஏற்ப அவ்வாறே எழுதுகிறார்கள். ஒரு சிலர் மட்டும் இன்றைய உச்சரிப்பைக் கருத்திற்கொள்ளாது பழைய முறைப்படி 'அங்குப் போனார்' என்று எழுதுகிறார்கள். இரண்டு முறைகளையும் கருத்திற்கொண்டு புதிய புணர்ச்சி விதியொன்றை அமைக்க வேண்டிய நிலை தோன்றியுள்ளது. அந்தந்த (அந்த + அந்த), நாலா பக்கமும் (நாலு + பக்கமும்), பத்திரிகாசிரியர் (பத்திரிகை + ஆசிரியர்), அமெரிக்கர் (அமெரிக்கா + அர்) போன்ற புணர்ச்சிக்கு 3 புதிய விதியை எண்ணவேண்டும். ஒரு காலகட்டத்தில் ஒரு மொழியில் நிலவும் புணர்ச்சி அனைத்தும் செயற்பாட்டில் ஒரே தன்மையன

என்று சொல்ல முடியாது. சிலவற்றைச் சந்தி பிரித்து எழுதலாம்; பேசலாம். சேர்த்தும் எழுதலாம்; பேசலாம். இரண்டும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவன. இத்தகைய புணர்ச்சி பற்றி இலக்கண நூல்களும் கூறுகின்றன. “தனிக் குற்றெழுத்தைச் சார்ந்த ல, ளக்கள் வல்லினம் வரின் எழுவாய்த் தொடரிலும், உம்மைத் தொகையிலும் ஒருகால் இயல்பாகவும், ஒருகாற்றிரியவும் பெறும்” எனப் பேசப்படுவதைக் காண்க. பல + பல = பற்பல, பலப்பல பலபல என அமையலாம் (தொல்; எழு: 215, 216). இங்கு பிரிப்பதாலோ, சேர்ப்பதாலோ பொருளிலே எந்தவிதமான குழப்பமும் தோன்றுவ தில்லை. ஆயின் சில இடத்துப் புணர்ச்சியைப் போற்றாது விட்டால் பொருள் வேறுபாடு ஏற்படும். எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழிலே மறை பொருள், மறைப்பொருள்; தந்த பலகை, தந்தப் பலகை; வாழை பழம், வாழைப்பழம்; மாகப்பல், மாக்கப்பல் போன்றவற்றில் எழும் பொருள் பேறுபாட்டைக் கருதுக.

தெளிவான கருத்துப் பரிமாற்றத்தின் பொருட்டு இன்றியமையாத புணர்ச்சி விதிகள் பெரும்பாலும் கையாளப்படாது விடப்படுவதில்லை. ஆயின் கையாளப்படாதபோது தோன்றும் மயக்கம் மிசப்பெரிது என்று வலியுறுத்திச் சொல்லவும் முடியவில்லை. ஏனென்றால் மொழி நிகழ்விற்குச் சந்தர்ப்பம் (context) என ஒன்று உண்டு; இதன் மூலம் இன்றியமையாத புணர்ச்சி முறையைக் கைவிடுவதால் ஏற்படக்கூடிய பொருள் மயக்கம் நீங்கலாம். எனவே புணர்ச்சி நூற்றுக்கு நூறு வீதம் இன்றியமையாதது என வாதாடுவது ஏற்கக் கூடியதன்று. இன்று அறிஞர்கள் 'தமிழ் நாடு அரசாங்கம். என எழுதுவதைக் கருத்திற் கொள்க.

தமிழிலே எழுத்துமொழி, பேச்சுமொழி ஆகிய இருவகைகளும் புணர்ச்சி முறையைப் போற்றிநிற்கக் காண்கிறோம். ஒரே புணர்ச்சி முறைதான் இரண்டிலும் உண்டு என்று எண்ணுவது தவறாகும். எழுத்து மொழிக்கும், பேச்சு மொழிக்கும் பொதுவான புணர்ச்சி சில உண்டு. எழுத்து மொழியில் மட்டும் வரும் சிறப்பான புணர்ச்சி முறை சில உண்டு. இதுபோன்று பேச்சு மொழியில் சிறப்பாக வரும் புணர்ச்சிமுறை சில உண்டு. இருவகையிலும் உள்ள வேறுபட்ட புணர்ச்சி முறைகளுள் சில காலப்போக்கில் ஒன்றை ஒன்று தாக்குவது உண்டு. தமிழ் மொழியிலே பேச்சு மொழியில் உள்ள முறை, எழுத்தில் உள்ள முறையைத் தாக்குவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இதனை விரிவாகச் சிந்தித்தல் தற்காலத்து உரைநடையில் உள்ள புணர்ச்சி நிலையை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பெரிதும் உதவும். இங்கு சமுதாயத்தில் இருவகை மொழிகள் மூலமும் கருத்துப் பரிமாற்றம் தடையின்றி நடைபெற்று வருகிறது என்பதை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

ஒலியனியல் நிலையிலான செய்திகள் சந்திவிதி செயற்பாட்டிற்குப் போதுமானவையெனப் பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. ஆயின் தமிழ் மொழியில் ஒலியனியல் நிலையிலான செய்திகள் மட்டும் சந்திவிதி செயற்பாட்டிற்குப் போதா என்கிறார் கோதண்டராமன் (1972; 65 - 66). நடு என்ற சொல்லைக் கருதுக; பெயர் எனின் ஒரு முறையிலும், வினையெனின் வேறுமுறையிலும் சந்திவிதிகள் செயற்படுகின்றன. தொடரியல் அமைப்பும் சந்திவிதி செயற்பாட்டில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கிறது. 'மாடு' என்ற சொல்லைக் கருதுக. இணைத்தொடரில் வரும்போது எவ்வித மாற்றமுமின்றி 'மாடு' கன்று எனவருகிறது. பெயருக்கு அடையாக வரும்போது 'மாட்டு' என மாறுகிறது. சந்தி விதிகளின் செயற்பாட்டிற்குப் பொருண்மையியல் செய்தியும் தேவை என்பதைப் பரமசிவன் (1982) காட்டியுள்ளார். எனவே சந்திவிதிகளின் செயற்பாடு ஒலியனியலை மட்டுமன்றி மொழியின் எல்லா நிலைகளையும் தழுவி நிற்கின்றது என்பதனை உணர்தல் வேண்டும். இதனாலும் புணர்ச்சியின் முக்கியத்துவம் தெளிவாதல் கண்கூடு.

3. லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி - ஆய்வின் தோக்கம்

முற்காலத்தில் எழுத்துத் தமிழ்மொழியைப் பயன்படுத்தியோர் எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருந்தது. நன்கு கற்றறிந்த அறிஞர் மட்டுமே எழுத்தைக் கையாண்டனர். ஏனையோர் கையாளவில்லை. கையாள்வதற்குத் தேவையும், வாய்ப்பும் இருக்கவில்லை எனலாம். ஆயின் இன்று எழுத்துத் தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்துவோர் தொகை மிக அதிகரித்துள்ளது. பலதரப்பட்டோர் பல்வேறு துறைகளில், பல்வேறு தேவைக்காக எழுத்துத் தமிழ் மொழியைக் கையாள்கின்றனர். ஒவ்வொரு நிலையிலும் இவர்கள் கையாளுந் தமிழ் மொழி வேறுபடுகிறது. எனவே இன்று தமிழ் மொழியில் பல வகைகள் (Varieties) உள.

பண்டைய இலக்கண நூல்கள் கூறும் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சிமுறை யாது? புணர்ச்சி பற்றிப் பழைய சமுதாய (அறிஞர்) நோக்கு யாது? இன்று மொழியை எழுதப் பயன்படுத்துவோர் பண்டைய இலக்கண நூல்களில் கூறப்படும் புணர்ச்சி விளக்கங்களை (விதிகளை) எந்தளவிற்குக் கையாள்கிறார்கள்? கையாள்வதில் வேறுபாடு உண்டா? உண்டெனில் அது யாது? கையாள்பவர் ஏன் கையாள்கிறார்கள்? கையாளாதவர் ஏன் கையாளவில்லை? கையாளாது விடின் ஏற்படும் விளைவு யாது? மொழிப் பொருள் விளக்கத்திற்கு நன்மையா? நிமையா? கையாள்வதும், கையாளாது விடுவதும் இன்று சமுதாயத்தில் எவ்வாறு வரவேற்கப்படுகின்றன? இத்தகைய

சமுதாய நோக்கின் அர்த்தம் யாது? தமிழ்மொழி கற்றல், கற்பித்தலில் புணர்ச்சி பெறும் இடம் யாது? தரும் தொல்லை யாது? ஏன் இந்தத் தொல்லை? என்ன செய்யலாம்? புணர்ச்சி முறை கையாளப்பட்டு வரும் போக்கிலே நாளடைவில் எவ்வாறு அமையும்? இவை போன்ற பல கேள்விகள் இன்றைய மொழி ஆட்சியைக் கூர்ந்து நோக்குபவர்கள் மனதில் எழுதல் வியப்பன்று. இவற்றை வரலாற்று நோக்கிலும், விளக்கமுறை நோக்கிலும், தற்கால மொழியியற் கொள்கைகள் அடிப்படையிலும் ஆராய்தல் பயன்படும்.

இத்தக் கண்ணோட்டத்தில் பலவகைப்பட்ட புணர்ச்சி வகைகளுள் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி மட்டும் இங்கு விரிவான ஆய் விற்குக் கொள்ளப்படுகிறது. இன்று மொழியைப் பயன்படுத்துவோர் ஆட்சியில் இப்புணர்ச்சிமுறை கையாளப்படுவதில் வேறுபடக் காண்கிறோம். சிலர் இலக்கண நூல்களில் உள்ள இப்புணர்ச்சி விதிகளைக் கடைப்பிடித்து எழுதியுள்ளதைக் காண்கிறோம். அவ்வாறு எழுதுவதே முறை, சிறப்பு என்பது அவர்கள் எண்ணம். உதாரணமாக சுவாமி விபுலாநந்தர். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் போன்ற அறிஞர் சிலர் புணர்ச்சி விதிகளைத் தவறாது கடைபிடித்து எழுதியுள்ளனர். இப்புணர்ச்சியை அறிஞர் சிலர் முற்றிலும் கைவிட்டமையையும் காண்கிறோம். உதாரணமாக பேராசிரியர் மு வரதராசன் டாக்டர் முத்துச் சண்முகம், கி. வா. ஜகந்நாதன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் இலக்கண நூல்கள் கூறும் புணர்ச்சி முறைகளை அறிந்திருந்தும் அவை இன்றைய உரைநடையில் தேவையற்றவை என நம்பியவர்கள். எளிமையாக்கத்தை விரும்பினார்கள் போலும். இன்று இவர்களைப் பின்பற்றுவவர்கள் பலர் உள்ளனர். இன்னுள் சிலர் புணர்ச்சி விதிகள் அனைத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தும், இப்புணர்ச்சிபற்றி ஒருவழி நிலவாது சிலபோது புணர்ச்சி விதிகளை கையாண்டும், சிலபோது கையாளாமலும் எழுதியுள்ளதைக் காண்கிறோம். இவ்வகையினருள் சிறந்த அறிஞரும் உள்ளனர். உதாரணமாக தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கைலாசபதி போன்றோரைக் கூறலாம். இவர்கள் நிலை பள்ளி மாணவர் பலரிடமும் காணப்படுகிறது. பள்ளி மாணவர்களின் நிலைக்குக் காரணம் இலக்கணங் கூறும் புணர்ச்சி முறைகளை அறியாமை, தெளிவின்மை ஆகலாம்.

3.1 இலக்கண நூல்கள் கூறும் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி

நாம் இங்கு தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம். நன்னூல், இலக்கண விளக்கம் ஆகிய நூல்களில் வரும் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி பற்றிய நூற்பாக்களையும், நூற்பாக்களின் உரையையும் மட்டும் கருத்திற் கொள்வோம்.

முதற்கண் தொல்காப்பியம் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி பற்றிக் கூறியவற்றையும், உரைகாரரின் எடுத்துக்காட்டுக்களையும்⁴ காண்போம். குறிப்பாக இங்கு நச்சினார்கினியருரையே கவனத்திற்கு எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் நூற்பாக்கள் 150, 215, 216 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378 முதலியவற்றில் லகரப் புணர்ச்சி கூறப்படுகிறது.

வீரசோழியத்தில் லகரப் புணர்ச்சி பற்றிய பாகுபாடு ஏனைய தமிழ் இலக்கணகாரரைப் போன்று பெருமளவுக்குக் கூறப்படவில்லை. எனினும் லகரப் புணர்ச்சி பற்றி நூற்பாக்கள் 17, 22, 23 விளக்குகின்றன. வீரசோழியத்தில் வடமொழிச் சந்திபற்றியே பெரிதும் பேசப்படுகிறது. வேற்றுமை, அல்வழிப் பாகுபாடு வடமொழியில் பெரிதும் இல்லாததினாற்போலும் வீரசோழியத்தார் இந்தப் பாகுபாட்டைக் குறிக்கவில்லை என்று டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணியசாஸ்திரி கூறியது ஏற்கக்கூடியதாகவில்லை எனப் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை (தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்: 95) கூறுகிறார். வீரசோழியம் பொதுவாக வடமொழியிலக்கணம் தழுவிய நூலாயினும் அது தமிழ் மொழிக்கே இலக்கணங் கூறியது என்பதை மறுக்க முடியாது. நேமிநாதத்தில் லகரப் புணர்ச்சி பற்றி ஒரே ஒரு நூற்பா (17) மட்டுமே உண்டு.

அடுத்து நன்னூலார் கூறும் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சிகளை நூற்பாக்கள் 170, 207, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233 ஆகியவற்றில் காணலாம். நன்னூலார் புணரியல் பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே உரைகாரரும் இலக்கண நூற்கருத்துக்களை அவ்வாறே ஏற்றுள்ளார்கள். மொழி இலக்குகருதி தத்தமக்க்களை ஒரு தனித் தவமான நடையை (style) இங்கு வைக்கொண்டாலும் இலக்கணக் கருத்துக்களைப் பேணுவதில் இவர்கள் யாவரும் ஒன்றுபடுகிறார்கள்.

இலக்கண விளக்க ஆசிரியரும் நன்னூலாரைப் பின்பற்றியே நூற்பா செய்துள்ளார். குறிப்பாக நன்னூலில் வரும் 170, 227, 228, 229, 231, 233 ஆம் நூற்பாக்களோடு இலக்கண விளக்கப் புணர்ச்சி விதிகளாகவரும் 88, 137, 138, 139, 141 142 ஆம் நூற்பாக்கள் ஒத்துப்போகின்றன.

4. செய்யுள் நடையிலும் உரை நடையிலும் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி

மொழிக்கு ஏற்ப இலக்கணமா? இலக்கணத்திற்கு ஏற்ப மொழியா? இலக்கணங்களை ஆக்கியோர் பலர் வழக்கில் இருக்கும்

மொழியைக் கண்டு இலக்கணம் எழுதுதல் என்ற குறிக்கோள் உடையவராக இருந்தனர். ஆயின் பின்னர் அவ் இலக்கணங்களைப் பொன்னே போற் போற்றியவர்கள் இலக்கணத்திற்கேற்ப மொழி அமைதல் வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடையவர்களாக இருந்தனர்; இன்றும் இருக்கின்றனர். பண்டைய இலக்கிய ஆரியர்களும் இலக்கியப் படைப்புக்களை ஏடுகளில் எழுதிய அறிஞர்களும் அச்சேற்றியவர்களும் லகரப் புணர்ச்சி விதிகளைப் (ஏனைய புணர்ச்சி விதிகளையும்) பொன்னே போற் போற்றியதில் வியப்பில்லை. இலக்கணங் கூறும் புணர்ச்சி விதினைக் கையாளாமல் விடுதல் ஒரு பெருங்குற்றம் என அன்று கருதப்பட்டது.

ஆயின் இக்கருத்து காலப்போக்கில் மாற்றம் பெறத் தொடங்கியது. மொழி விளக்கத்திற்கு முதன்மை என்ற கருத்து ஒங்கியது. ஆதலால் அவசியமற்ற புணர்ச்சி விதிகளைச் சுமையெனக் கருதி அவற்றைக் கைவிடுவதற்கு அறிஞர் சிலர் முற்பட்டனர். பண்டைய இலக்கியங்கள் ஒரு சிலருக்கு மட்டும் என்ற நிலைமாறி தமிழர் அனைவருக்கும் உரியவையாதல் வேண்டும் என விருப்பினர். இவ் விருப்பம் நிறைவேறுவதற்குப் புணர்ச்சிகளைப் பிரித்துப் பிரித்து எழுதுவது ஒருவழி என எண்ணினர் போலும். பண்டைய இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் சந்திப்பிரித்துப் புதிய பதிப்புக்களாக வெளிவரத் தொடங்கின⁵. இம்முயற்சிக்குப் பல்கலைக்கழக நிலையிலும் ஆராய்வும், வரவேற்பும் கிடைத்தன⁶. இந்நிலை காலப்போக்கில் உரை நடையிலும் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியது. எனினும் பழைய நிலை முற்றாக மறைந்துவிட்டது எனக் கூறுவதற்கில்லை. காலவரிசைப்படி சில எடுத்துக்காட்டுக்களை எடுத்து ஒப்பு நோக்கி லகரப் புணர்ச்சியின் போக்கினை ஆராயலாம்.

4.1 செய்யுள் இலக்கியத்தில்

சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை எழுந்த செய்யுள் இலக்கியங்களில் லகரப் புணர்ச்சி எவ்வாறு அமைந்துள்ளது எனச் சிந்தித்தல் பயனுடைத்து. ஆயின் இவ்வாறு சிந்திக்கும்போது சில சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. செய்யுள் இலக்கியங்களின், மூலபாடம் யாது என முடிவு செய்வது எளிதன்று. சில இலக்கியங்களுக்குப் பல பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது. எனவே நமது ஆய்வின் பொருட்டு எதனைக் கொள்வது என்பது சிக்கலாகிறது. ஆயினும் சங்கப் பாடல்கள் போன்ற பண்டைய இலக்கியங்களை ஏடுகளில் கண்டவாறே ஆரம்பகாலத்துப் பதிப்பாசிரியர்கள் (சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, உ. வே. சாமிநாதையர் போன்றோர்) பதிப்பித்துள்ளனர் எனக்கொண்டுள்ளோம். அவர்கள்

பாடபேதங்களைக் கருத்திற் கொண்டுள்ளனர். அவற்றைத் தம்பதிப்புக்களில் ஆங்காங்கு சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். ஏனைய இலக்கியங்களை வெளியிட்ட பிற்காலத்தவர் மூலபாடத்தை ஏடுகளில் உள்ளவாறு எந்தளவிற்குப் போற்றினார்கள் என்று உறுதியாக ஒன்றுஞ் சொல்ல முடியவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, தேவாரங்களில் இன்று காணப்படும் புணர்ச்சி முறைக்குக் காரணம் தேவாரங்களைப் பாடியவர்களா அல்லது பதிப்பித்தவர்களா என்று அறிய முடியவில்லை. இதுபோலவே அண்மைக்காலத்து வாழ்ந்த சுப்பிரமணிய பாரதியார் தம்பாடல்களை எழுதிய போது புணர்ச்சியை எவ்வாறு கையாண்டார் எனத் தெளிவாகக் கூற முடியவில்லை இன்று பாரதியார் பாடல்களுக்கு எத்தனையோ பதிப்புக்கள் வெளிவந்துவிட்டன. வேறுபாடுகளும் எத்தனையோ. மிக அண்மைக்காலத்தில் பண்டைய இலக்கியங்கள் தற்காலத்துப் பதிப்புக்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. இவை அனைத்தையும் கருத்திற்கொண்டலகர்ப்புணர்ச்சியின் போக்கினை பின்வரும் நூல்களில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்,

1. நற்றிணை	7. தேவாரம்
2. குறுந்தொகை	8. திருவாசகம்
3. புறநானூறு	9. பெரியபுராணம்
4. திருக்குறள்	10. மனோன்மனீயம்
5. சிலப்பதிகாரம்	11. தாயுமானவர் பாடல்கள்
6. மணிமேகலை	12. சித்தர் பாடல்கள்

மேலே கூறப்பட்டுள்ள நூல்களில் பல உ. வே. சாமிநாதைய ரவர்களின் பதிப்பு ஆகும். இங்கு எம்மால் இயன்றவரை ஆரம்பப் பதிப்புக்களையே கொண்டுள்ளோம். அவ்வகையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற பண்டைய இலக்கியங்களின் பழைய பதிப்புக்களில் இலக்கண நூலார் கூற்றுக்கிணங்க புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பண்டைய இலக்கியங்களின் தற்காலப் பதிப்புக்கள் சிலவற்றில் குறிப்பாக என். ராஜம் வெளியீடுகள், புலியூர்க் கேசிகன், வெளியீடுகள் போன்றவற்றில் சந்தி பிரித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு எளிமைப்படுத்துவது நோக்கமாகும்.

அதேசமயம் திருக்குறள், தேவாரம், திருவாசகம், பெரியபுராணம் தாயுமானவர் பாடல்கள், சித்தர் பாடல்கள், மனோன்மனீயம் போன்ற பிற்காலச் செய்யுளிலக்கியங்கள் சிலவற்றில் இப்புணர்ச்சிகள் கையாளப்படும் சிலவற்றில் கையாளப்படாமலும் காணப்படுகின்றன. திருக்குறளைப் பொறுத்தமட்டில் நாவலர் பதிப்பில் மாத்திரமன்றி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் முதலிய ஏனைய பதிப்புக்

களிலும் கூட அவசியமான இடத்து மட்டுமே புணர்ச்சி விதிகள் பேணப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தேவாரத் திருமுறைகளில் கூட மேற்கூறப்பட்ட முறையிலேயே புணர்ச்சிகள் கையாளப்பட்டும் கையாளப்படாமலும் இருக்கக் காணலாம். எடுத்துக் காட்டாக தருமபுர ஆதினம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் ஆகியவற்றின் வெளியீடுகளிலுள்ள தேவாரப் பதிகங்களில் புணர்ச்சிகள் பேணப்படவில்லை. எனினும் இவற்றிற்கு முன்வந்த நிரஞ்சன விலாச அச்சியந்திரசாலை வெளியீடான தேவாரப் பதிகங்களில் இப்புணர்ச்சிகள் பேணப்பட்டுள்ளன. திருவாசகம், பெரிபுராணம் போன்ற செய்யுளிலக்கியங்களில் புணர்ச்சி விதிகள் முழுமையாகப் பேணப்பட்டுள்ளமையை சுவாமிநாத பண்டிதர் (1911), அருணாசல முதலியார் (1935) பதிப்புக்களிற் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மனோன்மனையத்தின் வெவ்வேறு பதிப்புக்களில் புணர்ச்சியின் வெவ்வேறு நிலைகளைக் காணமுடிகிறது. அதாவது சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகப் பதிப்புக்களில் (1933) புணர்த்தி யெழுதப்பட்ட சொற்கள் அதன் பின் வெளிவந்த பாலகப்பிரமணியம் (1978) முதலியோரது பதிப்புக்களில் புணர்த்தி எழுதப்படாமல் காணப்படுகின்றமை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. மேலும் தாயுமானவர் பாடல்களிலும் சித்தர் பாடல்களிலும் பெரும்பான்மையும் லகர ஈறுகள் நகரமாக மாற்றப்பட்டுள்ள நிலையே காணப்படுகின்றது. இவ்விலக்கியங்களின் பதிப்புக்களை ஆராயும்போது பதிப்பித்தவர்களின் புணர்ச்சி நோக்குகளில் உள்ள வேறுபாடு புலனாகிறது. ஏனெனில் பதிப்புக்களை மேற்கொண்டவர்கள் வாசிப்பதை (reading) எளிமைப்படுத்தும் நோக்கம் கருதியோ பொருள் கிரகித்தலை எளிமைப்படுத்தும் நோக்கம் கருதியோ அவற்றை மாற்றியமைத்திருக்கலாம்.

மேலும் செய்யுள்நடை என்று பார்க்கும்போது இலக்கண நூல்களில் உள்ள நூற்பாக்களில் புணர்ச்சி எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதையும் நோக்கவேண்டும். அவ்வகையில் தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களிற் புணர்ச்சி, இலக்கணவிதிகளின் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது. மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்த இலக்கண ஆசிரியர்கள் தத்தம் நூல்களில் அவற்றைக் கையாண்டிருப்பது ஆச்சரியமில்லை. இவர்களைப் பின்பற்றி உரையெழுதிய உரை ஆசிரியர்களும், இலக்கண நூற்கருத்துக்களை அவ்வாறே போற்றியுள்ளனர். இவற்றின் வழியே அக்காலத்தில் எழுந்த ஏனைய நூல்களிலும் புணர்ச்சிகள் பேணப்பட்டுள்ளன எனலாம். இலக்கண நூல்களின் தற்காலப் பதிப்புக்கள் சிலவற்றில் (எடுத்துக்காட்டாக ராஜம் பதிப்பு) சந்தி பிரித்து எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இனி இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த பாரதியார் கவிதைகளில் (கண்ணன் பாட்டு, குயில் பாட்டு), பாரதிதாசன் கவிதைகளில்

(திராவிடர் திருப்பாடல்) கண்ணதாசன் கவிதைகளில் (பிளாங்கு கண்டேன், நான் கவிஞன்) லகர பெய்யீற்றுப் புணர்ச்சிமுறை கையாளப்பட்டுள்ளமையைப் பார்க்கும் போது இவற்றில் புணர்ச்சி உள்ள, அற்ற நிலைகளைக் காணலாம், இதிலிருந்து இன்றைய நிலையில் விரிவான அளவிற புணர்ச்சி முறைகள் தமிழ்மொழிக்கு வேண்டியதில்லை எனக் கருத வாய்ப்புண்டாகிறது. நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்ட வேற்றுமை, அவ்வழிப் பாகுபாட்டைப் பின்பற்றியே ஆரம்பகால எழுத்துக்களில் புணர்ச்சிகள் பேணப்பட்டு வந்துள்ளன. அதாவது வேற்றுமையில் திரிந்தும், அவ்வழியில் இயல்பாகவும் பொதுவாகப் புணர்ச்சிகள் பயின்று வருமெனக் கூறப்படுகிறது. எனவே அதன் வழிநின்று பார்க்கும் போது இங்கு புணர்ச்சிகள் எந்தளவிற்கு இவ் இலக்கண விதிக்குட்பட்டுவந்துள்ளன எனக் கூற முடியாமலிருக்கிறது. விதிப்படி வேற்றுமையில் திரியவேண்டியவை, அவ்வாறு திரியாமல் இயல்பாக வருவதை நவீனகால செய்யுள் இலக்கியங்களில் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் ஒருவகையில் மொழியைப் புரிந்து கொள்ளும் பண்பு கருதி எளிமையைப் புகுத்துவதற்காக எனலாம். சாதாரண படிப்பறிவுள்ளவர்களும், இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ளும் வகையிலும், பயன்படுத்தும் வகையிலும் மொழிநடை ஒன்றை உருவாக்குவதை எளிமையாக்கம்⁷ எனலாம். இது மொழி மாற்றத்தின் ஒரு வெளிப்பாடாகும். அல்லாவிடில் பொருளுணர்ச்சியோடு இலக்கிய நயம் உணர்ந்து கற்பதற்குப் புணர்ச்சிகளைப் பிரித்து எழுதுதல் அவசியம் என்றுங் கருதலாம். பாரதியார் கூறியுள்ளதுபோல 'பேசுவது போல எழுதுவதுதான் உத்தமம்' என்ற கருத்தால் பேச்சு வழக்கை தழுவி எளிமை கருதி புணர்ச்சிகள் பிரித்து எழுதப்பட்டிருக்கலாம்போல் தெரிகிறது, ஒவ்வொருவரும் இலக்கண விதிகளைப் பயின்று அவன்றின்படி புணர்ச்சி விதிகளைக் கைக்கொள்வது என்பது எளிதன்று. இக்காலத்தில் இயலாது என்று கூடச் சொல்லலாம். புணர்ச்சி முறைகளிலும் காலத்துக்குக் காலம் பல மாறுதல்கள் நிகழ்ந்து வந்திருக்கின்றன.

4.2 உரைநடை இலக்கியங்களில்

செய்யுளில் மட்டுமன்றி, காலந்தோறும் எழுந்த உரைநடையிலும் புணர்ச்சி கையாளப்பட்ட முறையை அறிதல் வேண்டும். பண்டைய உரைநடையைச் சிலப்பதிகாரத்துச் சில பகுதிகளிலும், உரையாசிரியர்களின் உரைகளிலும், சாசனங்களிலும் காண்கிறோம். சாசனங்களைத் தனியே கருதுவோம். சிலப்பதிகாரத்து வரும் உரைநடைப் பகுதிகளிலும், ஏனைய உரை நூல்களிலும் செய்யுளில் உள்ளவாறே புணர்ச்சி முறை காணப்படுகிறது. இவற்றில் லகர வீற்றுப்

புணர்ச்சி விதிவிலக்கன்று. சிலப்பதிகாரத்து உரைப்பகுதிகளிலிருந்தும் இளம்பூரணர் சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியர் போன்றோர் உரைகளிலிருந்தும் இவற்றைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

இவ் உரைநடைகளைப் பார்க்கும் போது இவையாவும் கல்வியறிவுடையோர் படித்தறிதற்கென எழுதப்பட்டவை போலக் காணப்படுகின்றன. எனவேதான் இவ்வுரைகளிற் கையாளப்பட்ட நடை இலக்கண விதிகளுக்கேற்ப அமைந்ததாகவும், இலக்கிய மரபில் வந்ததாகவும் உள்ளது. பேச்சு வழக்கில் வரும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் இவ்வுரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடையிலே பெரும்பாலும் இடம்பெறவில்லைபோல் தோன்றுகின்றது. இவர்கள் காலத்தில் இலக்கண நூல்களில் கண்டவாறே புணர்ச்சிகள் தமிழில் பேணப்பட்டு வந்தமை வழக்காறாக இருந்தது.

உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பெருந் தொண்டாற்றிய ஆறுமுக நாவலர் தமது வசன நூல்களில் விளக்கத்தின் பொருட்டு சந்தி பிரித்து எழுதினார் என அறிகின்றோம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் மொழிநடை பழைய செந்தமிழ் உரை நடையைத் தழுவி அமைந்தது. அப்பழைய நடை தம் காலத்திற்கு ஒவ்வாதது எனக் கூறி அதை நாவலர் சைவிட்டார். உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட பழைய நடையிலே இலக்கணத்தோடு கூடிய கடின சந்தி விகாரங்கள் அமைந்திருந்ததைக் கண்டு அவை பொதுமக்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாதவை என்ற காரணத்தால் அவற்றை நீக்கித் தாம் எழுதுவது மக்களுக்கு இலகுவாகப் புலப்படுதல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்தால் சந்திகளைப் பிரித்துப் பிரித்து எழுதத் தொடங்கினார்.⁸ அவ்வகையில் இவரின் நூல்களில் லகரப் புணர்ச்சிகள் நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள விதிகளுக்கிணங்கக் காணப்பட்டாலும், இங்கு காணப்படும் ஒரு விதி அநாவது நிலை மொழியீற்றில் வரும் லகரம் வருமொழி முகவில் வரும் தகரத்தோடு புணரும் போது றரகமாக மாறுவதைத் தமது நூல்களில் இயன்றளவு தவிர்த்துள்ளார். இதற்குக் காரணம் சொற்களின் உண்மை வடிவங்களை இலக்கண அறிவு இல்லாதவர்களும் எளிதிற் கண்டு பொருளறியத் தக்கதாக இருக்க வேண்டும் என்பதும், அச் சொற்களை உச்சரிப்பதில் ஏற்படும் கஷ்டத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதுமாகும். எனவே அதை நீக்குவதற்காக ஏகாரத்தைப் புகுத்தி 'அதனால் + தான்' என்பதை 'அதனாலேதான்' என எழுதும் வழக்கத்தை உருவாக்கியுள்ளார். 'அதனால்தான்' என்பதைப் பிழையென மறுத்துள்ளார் போலும். 'அதனாற்றான்' என்பதில் உச்சரிப்புக் கஷ்டமும் உண்டு; புணர்ந்த சொற்களின் உண்மை வடிவங்களும் புலப்படவில்லை. நாவலரைப் பொறுத்தமட்டில் கடினமான புணர்ச்சிகள்

பொது மக்களுக்குத் தொல்லையானவை; அவற்றை விளக்கத்தின் பொருட்டுச் சில இடத்து எளிமையாக்கலாம், அல்லது கைவிடலாம். இது காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க மொழிநடை மாறி வருகிறது என்ற நாவலரின் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

4. 3 சாசனங்கள்

சாசனங்கள் பெரும்பாலும் உரைநடையிலேயே அமைந்துள்ளன. ஒரு சில செய்யுள் நடையிலமைந்தவையாகவும் காணப்படுகின்றன. எனினும் கூடுதலாக சாசனங்கள் உரைநடையிலும், இடையே வருபவை செய்யுள் நடையிலும் அமைந்திருக்கக் காணலாம். சாசன வாசகங்களை வரைந்தவர்களாலும் விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கம் இருந்திருக்கிறது. பொதுவாக நோக்கும் போது சாசனங்களில் கையாளப்பட்ட நடை பேச்சுவழக்கை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்ததெனக் கூறலாம் (வேலுப்பிள்ளை: 1971:290),

சாசனச் செய்யுட்களுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க பகுதி மெய்க்கீர்த்தி என்னும் இலக்கிய வகையாகும். இதன் செய்யுள்நடையில் லகரப் புணர்ச்சிகள் மட்டுமன்றி, ஏனைய புணர்ச்சிகளும் இலக்கண நூற்கருத்துகளுக்கமையப் பேணப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆயின் சாசனங்களில் வரும் உரைநடையைப் ¹³ பார்க்கும் போது அங்கு லகர வீறு, வல்லினம் முதல் மொழியாக வரும்போது நகரமாக மாற்றமடையவில்லை. அதாவது இங்கு புணர்ச்சி விதிகள் பேணப்படவில்லை என்றே கருதத் தோன்றுகிறது. முந்திய காலச் சாசனங்களிலும், பிற்காலச் சாசனங்களிலும் மொழி மாற்றத்திற்கேற்ப லகர மொழியீற்றுப் புணர்ச்சிகள் பேணப்பட்டுவந்த முறை பற்றி பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். ¹⁴ இதிலிருந்து காலப் போக்கில் சாசனங்களிலும். மொழி விளக்கம் காரணமாகப் புணர்ச்சிகள் கையாளப்படவில்லை என்பது புலனாகிறது.

4. 4 இருபதாம் நூற்றாண்டு

இனி, இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த, வாழ்ந்துவருகின்ற அறிஞர்களின் உரைநடை எழுத்துக்களில் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி எவ்வாறு கையாளப்பட்டது - கையாளப்படுகின்றது என்று பார்ப்போம். இதில் மூன்று வகையான தன்மைகள் காணப்படுகின்றன.

அ) அறிஞர்கள் சிலர் தமது எழுத்துக்களில் புணர்ச்சி விதிகளை முழுமையாகப் பேணியுள்ளனர். இவ்வகையில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர்

க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன் போன்றோர் அடங்குவர்.

ஆ) இரண்டாவது வகையில் அறிஞர் சிலர் தமது எழுத்துக்களில் புணர்ச்சிகளைச் சில இடத்துக் கையாண்டும், சில இடத்துக் கையாளாமலும் உள்ளனர். இவ்வகையில் பேராசிரியர் தெ. டி. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி போன்றோர் அடங்குவர்.

இ) மூன்றாவது வகையில் அறிஞர் சிலர் தமது எழுத்துக்களில் புணர்ச்சி விதிகளை ஓரிடத்தும் கையாளாது விட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வகையில் பேராசிரியர் மு. வரதராசன், பேராசிரியர் முத்துச்சண்முகன் போன்றோரும், அகிலன், கி. வா. ஜகந்நாதன் போன்றோரும் அடங்குவர்.

அறிஞர்கள் வரிசையில் உரை நடையினைக் கையாண்டு நல்ல தமிழ் நூல்களைத் தந்தவர்களில் உ. வே. சாமிநாதையர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சுவாமி விபுலாநந்தர் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இந் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த சாமிநாதையரவர்கள் மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று பிரிவினருக்குள்ளும் அடக்க முடியாதவர். அவரைத் தனியே நோக்கலாம். சி. வை. தாமோரம்பிள்ளையவர்கள்¹⁵ தமது நூல்களிலும், பதிப்புகளிலும் இலக்கண விதிகளுக்கேற்ப புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணியுள்ளார். சுவாமி விபுலாநந்தரும் கடினமான நடையில் புணர்ச்சி விதிகளைக் கையாண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவரின் எழுத்துக்களைப் பெரும்பாலும் கற்றோரால் மட்டுமே புரிந்துகொள்ள முடியும். இலக்கணநூற் கருத்துக்களைப் பின்பற்றி முழுமையாகப் புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணியவர்களுள் ஒருவராக இவர் விளங்குகிறார். இவர்களைப் போன்றே பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் தமது நூல்களில் முழுமையாகப் புணர்ச்சியைக் கையாண்டிருந்தாலும், தமது நாடக நூல்களில் பேச்சுத் தமிழைக் கையாண்டுள்ளமையால் அங்கு லகரப் புணர்ச்சிகள், றகரமாகத் திரிபடைந்துள்ளமையைக் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது (நானாடகம், இரு நாடகம்) ஏனெனில் உச்சரிப்பது போன்றே தமிழை எழுதியுள்ளமையால் புணர்ச்சிகள் இயல்பாகக் காணப்படுகின்றனபோல் தெரிகிறது. இம்வம்சம் இவரின் தனிப்பண்பை, தனிநடையைப் புலப்படுத்துகிறது.

இன்றைய தலைமுறையில் வாழ்ந்துங் கூட பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பழைய மரபுவழி இலக்கண விதிகளைத் தழுவி நின்றல் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவர் தமது எழுத்துக்களில்

புணர்ச்சி விதிகளை முழுமையாகப் பேணியுள்ளார். லகரப்புணர்ச்சிகளும் கையாளப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் பேராசிரியரின் மேடைப் பேச்சிலும் புணர்த்திப் பேசும் பண்பைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட மூன்று அறிஞர்களின் வரிசை ஒரு குழு சிஷ்ய பரம்பரையாக உருவாகியிருக்கிறது, அதாவது கவாமி விபுலாநந்தரின் மாணவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, கணபதிப்பிள்ளையவர்களின் மாணவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். இவர்கள் மூவரிடமும் புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணுவதில் ஓர் ஒருமைப்பாடு உண்டு.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் தமது உரைநடை நூல்கள், குறிப்பாகப் பதிப்பித்த பதிப்புகள் யாவற்றிலுமே தமிழ் லக்கண மரபு தவறாது புணர்ச்சிகளைப் பேணியுள்ளார். எனினும் ஒரு முக்கியமான அம்சத்தை இங்கு கூறுதல் வேண்டும். இவர் சிந்தாமணியின் முதற் பதிப்பில் எழுதிய முகவுரைக்கும், முதுமைப் பருவத்தில் எழுதிய நிலைவு மஞ்சரி முதலிய நூல்களுக்கும் நடையிலே வேறுபாடுண்டு. அதாவது ஆரம்பகால நூல்களில் புணர்ச்சி விதிகள் முழுமையாகக் கையாளப்பட்டுள்ள நிலையையும், முதுமைப் பருவத்தில் எழுதிய நூல்களில் இப்புணர்ச்சிகள் கையாண்டும், கையாளப்படாமலும் காணப்படும் இரு நிலைகளையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. பிறகு வெளிவந்த நூல்களில் எளிமை கருதி விதிகள் பேணப்படவில்லைபோல் தெரிகிறது.⁹ எனவே இக்குறிப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு பார்க்கும்போது இவரின் எழுத்துக்களில் புணர்ச்சிகள் கையாளப்பட்டதும், கையாளப்படாததும் ஆகிய இருநிலைகளைக் காணலாம். இவரைப் போன்று தம் எழுத்துக்களின் ஆரம்பத்தில் புணர்ச்சியைப் பேணிப் பின்பு புணர்ச்சியைப் பேணாத அறிஞர்கள் எத்தனைபேர் காணப்படுகிறார்கள் என்பது ஆய்வுக்குரியது.

புணர்ச்சி விதிகளைக் கையாளுந்தன்மையும், கையாளாத தன்மையும் கொண்ட இரண்டாவது பண்பை பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆகியோரின் எழுத்துக்களில் காணலாம். இங்கு காணப்படும் இந்த மாறுபட்ட நிலைக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தைக் கூறமுடியாதுள்ளது. பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையின் எழுத்துக்களில் பொருள் மயக்கம் ஏற்படக்கூடிய இடத்து புணர்ச்சிபற்றிய இவரின் நிலைப்பாடு வேறாகவும், ஏனைய இடத்து வேறாகவும் காணப்படுகிறது. இதற்கு நல்லதோர் விளக்கம் பண்டிதமணி பற்றி க. சி. குலரத்தினம் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் காணப்படுகிறது - "பண்டிதமணி மரபுவழி தமிழ் பயின்றவர், வரன்முறையறிந்தவர், சாதாரண சொற்றொடர்களை வசதி போலப் பிரித்தெழுதும்போது கருத்து

வேறுபாடு உண்டாகும். சில சமயம் எதிர்க்கருத்தும் உண்டாகும் என்பதை விளக்கக் கூடிய வகையில் அவருடைய கண்டனம் ஒன்று 1929-ம் ஆண்டளவில் வெளிவந்தது. பெரியவர் ஒருவர் 'நான் முகற் பயந்த' என்னுந் தொடரை 'நான்முகன் பயந்த' என்று எழுதி அச்சில் பதிப்பித்துவிட்டார். இதைப் பண்டிதமணி அவர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. 'நான் முகற் பயந்த' என்றால் நான்முகனாய பிரம்மதேவனைப் பெற்ற திருமாலைக் குறிக்கும். இது அதுவாக, அந்தப் பெரியவர் 'நான் முகன் பயந்த' என்றெழுதியமை பிரமதேவனை பெற்ற தக்கன் முதலானவர்களையே குறிக்கும் என்பதைச் சொல்லாமலே சுட்டி விளக்கினார்'' (க. சி. குலரத்தினம்: 27.12.1986) இதிலிருந்து பொருள் மயக்கத்தைத் தவிர்க்கப் புணர்ச்சிகள் அவசியமாகின்றன என்பது பண்டிதமணியின் உள்ளக்கிடக்கை என்பது தெரிகிறது. ஆனால் தேவையற்ற விடத்து இப் புணர்ச்சிகள் அவசியமற்றவை என்பதே அவரின் கொள்கையாகும். இதேபோல தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனாரின் எழுத்துக் களிலும் புணர்ச்சிகள் கையாளப்பட்ட, கையாளப்படாத இருநிலைகளையும் காணலாம். இத்தகைய இரு நிலைகளுக்குக் காரணம் ஆசிரியர்களின் தனிப்பண்பு, தனிநடை எனவும் கொள்ளவேண்டியுள்ளன. அத்துடன் ஏற்பட்ட மொழிமாற்றம் (சந்திரிப்பு) நிலைப்பறையாத நிலையையும் இது சுட்டுவதாகக் கொள்ளலாம்.

புணர்ச்சி விதிகளை முழுமையாகக் கையாளாமல் எழுதும் அறிஞர்களுள் பேராசிரியர்கள் வரதராசன், முத்துச்சண்முகம் போன்றோரும், கி. வா. ஜகந்நாதன், அகிலன் போன்றோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மொழி அறிஞர்கள் என்பதனாற்போலும் வரதராசன், முத்துச்சண்முகம் முதலியோர் மொழியில் கடின சந்தி விகாரங்களைக் கைவிட்டு எளிய நடையில் யாவரும் புரிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் தமது நூல்களை ஆக்கியுள்ளனர். பேராசிரியர் வரதராசன் அறவியல் இலக்கியங்களின் பதிப்புக்களிலும் (திருக்குறள்: வரதராசன் பதிப்பு: 1962) புணர்ச்சி விதிகளைக் கைவிட்டுள்ளார்.

ஆக்க இலக்கியங்களான சிறுகதை, நாவல் முதலிவற்றின் ஆசிரியர்கள் கையாளும் நடை புரிந்துகொள்வதற்கு எளிமையாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அவ்வகையில் கி. வா. ஜகந்நாதன், அகிலன் போன்றோரின் ஆக்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஜகந்நாதன் முதலியோரின் பல படைப்புக்கள் ஆராயப்பட்டபோது அவற்றில் லகர ஈற்று மாற்றங்கள் நிகழவில்லை என்பது தெரியவந்தது.

5. மொழி கற்பித்தலில் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி

பாடசாலைகளில் மொழிகற்பித்தலில் இலக்கணப் பயிற்சி முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. தமிழ் மொழியைப் பேசவும், எழுதவும், பேச்சு, எழுத்து வழக்குகளில் ஏற்படும் தவறுகளைத் திருத்தவும் இலக்கணப் பயிற்சி உதவுகிறது. பாடசாலைகளில் இலக்கணக் கற்பித்தலில் புணர்ச்சி விதிகளுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. 'தமிழ்ப் பாடவிதானக் குழுவினர்' மாணவர்களுக்கு இலக்கணக் கற்பித்தலில் புணர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார்கள் என்பதை தமிழ், சமய, சமூகக்கல்விப் பாடநூல்கள், பயிற்சிப் புத்தகங்கள் முதலியவற்றில் விதிகளுக்கமையப் புணர்ச்சிகள் கையாளப்பட்டுள்ளமையைக் கொண்டு அறியலாம். ஆனால் இவர்களின் நோக்கம் எந்தளவுக்குப் பாடசாலைகளில் நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பது மிகவும் சந்தேகத்திற்குரியதாகும்.

இன்று தமிழ் கற்பித்தலில் ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் பெரியதோர் பிரச்சினையாகக் காணப்படுவது இலக்கணப் பயிற்சியாகும். பாடசாலையில் கற்பிக்கப்படும் உமிழ்லக்கணம் பெரும்பாலும் நன்னூல் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது. மொழி மாற்றத்தைக் கருதாது மரபுவழி இலக்கணங்களைக் கற்று, அதன் வழிவந்த ஆசிரியர்கள் அதே முறையையே மாணவர்களிடமும் பிரயோகிக்க முயலுகின்றனர். பாட நூல்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள உதாரணங்கள் சில இன்றையத் தமிழில் வழங்கப்படாதவை. உதாரணமாக, கல் + தீது; முள் + தீது. இவற்றை மாணவர்கள் ஆசிரியர்களிடமிருந்து முறையே கலீறீது, முட்டீது ஏற்றே புணர்த்தப் பழகுகின்றனர். இதனால் மாணவர்களின் வரலாற்று மொழியறிவு வளர்ச்சியடையலாம். ஆயின் இத்தகைய புணர்ச்சிளை அறிதலும், கையாள்தலும் பள்ளி மாணவர் நிலையில் அவசியந்தானா என்ற கேள்வி மொழியிலாளர் மனதில் தோன்றுகிறது. மேலும் பாடநூல்களில் சில சந்தர்ப்பங்களில் சந்தி பிரித்து எழுதப்படுவதன் அவசியத்தை ஆசிரியர்கள் பாடநூல் எழுதுவோர்க்குச் சுட்டிக் காட்டத் தவறிவிடுகின்றனர்.

பொதுவாகப் பாடசாலை மாணவர்கள் லகரப் புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணுவதில்லை, ஏனைய புணர்ச்சிகளையும் மாணவர்கள் பேணுவது மிகக்குறைவு. எவ்வளவுதான் புணர்ச்சி விதிகளைக் கற்பித்தாலும் மாணவர்கள் லகர மெய்யீறுகளைப் பொறுத்தவரை றகரமாக மாற்றாமல் இயல்புப் புணர்ச்சியாகவே எழுதுகிறார்கள். புணர்ச்சி பற்றிய இலக்கணப் பயிற்சிகளை ஆரம்ப வகுப்புக்களில் அன்றி மேல் வகுப்புக்களில் கற்பித்தால் மாணவர்களுக்குப்

புணர்ச்சி பற்றிய விளக்கம் ஓரளவு தெளிவாகும் என்பது ஆசிரியர்களின் கருத்தாகும், 10

மாணவர்கள் தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களை மாத்திரம் படித்தும், தமிழ் மொழிப் பாடப் பயிற்சிகளை 11 மாத்திரம் செய்தும் மொழி அறிவையும், ஆற்றலையும் வளர்ப்பதாக நாம் கூறிவிட முடியாது. அவர்கள் வாசிக்கும் பிற பாடநூல்கள், வகுப்பறைக்கப்பால் வாசிக்கும் பிற நூல்கள், சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகள் போன்றவையும் இவர்களின் மொழியறிவில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. இவற்றில் கையாளப்படும் புணர்ச்சி முறையையும் நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். மேலும் வானொலி, தொலைக் காட்சிகளிலும் 12 உச்சரிக்கப்படும் வடிவங்கள் மாணவர் எழுத்துத் செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்துகின்றன. இவை அனைத்தும் மொழி மாற்ற மடைவதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இம்மாற்றங்களைப் பிழையென நாம் கருத்தில் கொள்ளமுடியாது.

மாணவர்களின் பேச்சு மொழி (அதன் உச்சரிப்பு), சிலசமயம் அவர்கள் இலக்கிய மொழிச் சொற்களை எழுத, உச்சரிக்கப் பெரும் இடையூறாக அமைகின்றது. பேச்சுவழக்குக் காரணமாகவே பல தவறுகள் மாணவர் மத்தியில், அவர்தம் எழுத்துக்களில் காணப்படுகின்றன. பேச்சில் புணர்த்திப் பேசாதவற்றை எழுத்தில் புணர்த்தி எழுதுவது மாணவர்களுக்குத் தொல்லையாகத்தான் இருக்கும்.

6. முடிவுரை

மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் யாவற்றையும் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது ஆரம்பகாலத்திலிருந்து தற்காலம் வரை புணர்ச்சி என்ற அம்சம் குறிப்பாக லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி அறிஞர்களிடம் எவ்வாறு நிலைபெற்று வந்துள்ளது என்பதை ஓரளவுக்குத் தெளிவுபடுத்திக் காட்டலாம். அவ்வகையில் பழைய (மொழியீற்று) புணர்ச்சி முறையானது தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களிற்காணப்பட்டவாறே பேணப்பட்டுள்ளது. புணர்ச்சியைப் பேணுதலின் நோக்கம் பழைய மரபுகளைப் பேணவேண்டும் என்பதாக இருக்கலாம். ஆனால் இத்தகைய போக்கு காலத்திற்குக் காலம் மாறக்கூடியது. அதாவது வழக்கிலுள்ள மொழியின் இலக்கண மரபு மாற்றமடையும் போது புதிய இலக்கண மரபு தோன்றுதல் தவிர்க்க முடியாதது. முற்காலத்தில் கடின சந்தி விகாரங்களைப் பிரயோகித்து எழுதுதல் தமிழில் வழக்காறாக இருந்தது. ஆனால் இன்று மொழியை எழுதப் பயன்படுத்துவோர் மத்தியில் (லகரப்) புணர்ச்சி விதிகள் யாவும் கையாளப்படுகின்றன என்று கூறமுடியாது. பழைய மரபு வழிவந்தவர்கள் ஓரளவிற்குக் கையாண்டாலும் ஏனையோர் காலத்தின் போக்கிற்கு கிணங்க தம்

நடையினை மாற்றியமைத்துச் செல்கின்றமையைத் தற்கால உரை நடை நூல்கள் எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. அக்காலத்தில் உரையாசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட உரைநடை நூல்களில் கையாளப்பட்ட நடை கற்றோர் படித்தற்கென எழுதப்பட்டது எனலாம். ஆனால் இக்காலத்தில் இவ்வழக்கு அருகிவருகிறது. பழைய உரை நடை நூல்களை இக்காலத்தில் அச்சிடுவோர் அவற்றிலுள்ள சந்திகளைப் பிரித்து எழுதிவருகின்றனர்.

தமிழிலக்கணகாரர் கூறிய பெரும்பாலான புணர்ச்சி விதிகள் செய்யுள் இலக்கியங்களுக்கு ஏற்றனவாகவே முன்பு இருந்தன. ஆனால் செய்யுள்நடை மாற்றமடைந்து இலகுவான உரைநடை ஆறுமுகநாவலர் காலத்தின் பின் தோன்றத் தொடங்கியது. இங்கு பல புணர்ச்சி விதிகள் தேவையான இடத்து மாத்திரமே பயன்படுத்தப்பட்டன. மொழிப் பொருள் விளக்கத்திற்கு இதன் அவசியம் எவ்வளவு என்ற கேள்வி எழும்போது உச்சரிப்பிலோ, பொருளிலோ மாற்றத்தைச் செய்யாத விடத்து புணர்ச்சிகளின் அவசியம் தேவையற்றதாகிவிடுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக.

'கூடிய நெறியின கொழுத்தும் காலை
பிண்டியும் பிணையலும் எழில்கையும் தொழில்கையும்
வாரம் செய்தகை கூடையில் களைதலும்
பிண்டி செய்தகை ஆடலில் களைதலும்.....

என்பதைப் புணர்ச்சி விதிகளைப் பிரயோகித்து எழுதுவதாயின்:

'கூடிய நெறியின கொழுத்துங் காலைப்
பிண்டியும் பிணையலு மெழிற்கையுந் தொழிற்கையும்
வாரஞ் செய்தகை கூடையிற் களைதலும்
பிண்டி செய்தகை யாடலிற் களைதலும்.....

(சிலப்: புகார்க்காண்டம்: சரு)

என அமையும். இங்கு காணப்படும் இரு நிலைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பின் பொருளில் மாற்றமேற்படவில்லை என்பது புலப்படும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இங்கு புணர்ச்சி தேவையற்றதாகிவிடுகிறது. பொருளைப் புலப்படுத்த மொழி ஒரு கருவியே என்ற கருத்து நிலவும் இக்காலத்தில் புணர்ச்சிகள் பெரும்பாலும் அவசியமான இடங்களிலேயே இடம் பெறுகின்றன. எனினும் மொழியின் அடிப்படைப் பண்புகளைப் பேணும் புணர்ச்சிகள் சில எக்காலமும் நின்று நிலவுவனவாகும். இத்தகைய கருத்துக்களைக் காலத்தின் போக்குக் கிணங்க மொழிநடை மாற்றமடையும் போது ஏற்றுக்கொள்வதே பாரம்பரிய மனப்பாங்காகும்.

மற்றுமோர் நோக்கில் தமிழ் மொழி கற்றல், கற்பித்தலில் இப் புணர்ச்சிகளின் முக்கியத்துவம் அவ்வளவாகத் தெளிவுபடுத்தப்பட

வில்லை என்பதே இதுவரை பார்த்த விடயங்களில் இருந்து புலனாகி வருகிறது. இதற்கு இரு காரணங்களைக் கூறலாம். ஒன்று மரபு வழி வந்த மொழி ஆசிரியர்களின் கற்பித்தல் முறை. இரண்டு இலக்கணங்கற்றல் தொல்லையானது என்ற மாணவர்களின் மனப்பாங்கு. எனவே இவ்விரண்டையும் மாற்றியமைத்து மொழியியல் அணுகு முறைகளுடன் இலகுவான முறையில் இலக்கணங்கற்றலை மேற்கொண்டால் இவ்வம்சம் வெற்றியளிக்கும். மொழி மாற்றமடையாது நிலைபெற்றிருக்கும் போதுதான் அதன் நடை ஓர் தராதர வடிவத்தைப் பெறமுடியும். அதாவது மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் காரணமாகப் புணர்ச்சிகளும் மாற்றமடையயும். எனவே இதனை வலிந்து திணிப்பதோ, நீக்குவதோ முடியாத ஒன்று.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Mario. A. Pei and Gaynor (1954); A Dictionary of Linguistics.

“A form of Sanskrit origin (literally meaning linking) designating the phonetic change of a word according to its function or position in a sentence, i.e. the various changes in words as a result of their mutual influence on each other when used in conjunction.”

2. தண்டபாணி தேசிகர், ச., (1972); தொல்காப்பிய மொழியில்-மயக்க விதியும் புணர்ச்சி இலக்கணமும், அண்ணாமலைநகர்.
3. சண்முகம் செ. வை. (1985) ‘மொழியும் எழுத்தும்’ அண்ணாமலைநகர். ப. 31.
4. இங்குள்ள நூற்பாக்களில் லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சிக்குரிய எடுத்துக்காட்டுக்கள் மாத்திரமன்றி ஏனைய புணர்ச்சிகளின் எடுத்துக்காட்டுக்களும் தரப்பட்டுள்ளன. நாம் இங்கு லகர மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி பற்றியே பேசுவதால் ஏனைய புணர்ச்சிகளின் எடுத்துக்காட்டுக்களை கவனத்திற்கு எடுக்கவில்லை.
5. ராஜம் வெளியீட்டாளர்கள் பொதுமக்களின் நன்மை கருதி சந்தி பிரித்து பல நூல்களை மலிவுப் பதிப்புக்களாக வெளியீட்டுவந்துள்ளார்கள்.
6. கம்பராமாயணம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு 1965.

7. "மொழியைப் பேசும் பெரும்பான்மையோருக்கு வேண்டி மொழியினைப் புரிந்து கொள்ளும் நிலையிலும், உருவாக்கும் நிலையிலும் எளிமையைப் புகுத்துவதை எளிமையாக்கம் எனலாம்." (அண்ணாமலை. இ. 1980; 364)
8. "இவர் (ஆறுமுகநாவலர்) அச்சிட்ட புத்தகங்களில் எழுத்துப் பிழைகள் சிறிதுமில்லாத வகையும், அதிக கல்வியில்லாதவரும் எளிதாக வாசித்தற்கும், விளங்குவதற்கும் ஏதுவாகச் சொற்கள் பிரிக்கப்பட்டுச் சந்திவிகாரங்களின்றி இருந்த வகையும்..... ஆகிய இவைகள் இந்தியாவிலுள்ள பலருக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தன. (கைலாசபிள்ளை த; 1939 : 63)
9. "இந்நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் அவர் (உ. வே. சாமிநாதையர்) எழுதிய உரைப்பகுதிகள் அவர் அச்சிட்ட நூல்களுக்கு முகவுரைகளாகவும், கதைச் சுருக்கங்களாகவும் உள்ளன. பிற்காலங்களில் எழுதியவை தம்முடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சித்திரிக்கும் நினைவு மஞ்சரி போன்ற நூல்களாகும். முற்பகுதியில் உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட பழைய உரைநடையைத் தழுவிப் பண்டிதரானோர் படித்தறியக் கூடிய நடையில் எழுதியுள்ளார். அந்நடையாற் பயனில்லை என உணர்ந்து பிற்காலத்தில் காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க பாமரமக்களும் படித்து இன்புறக்கூடிய ஓர் இலகுவான நடையினைக் கையாண்டார், இப்புதிய நடையின் ஆற்றலை அவர் (உ. வே. சாமிநாதையர்) நன்கு அறிந்தே பழைய உரைநடையினைக் கைவிட்டார் என நாம் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. (செல்வநாயகம். வி: 1960; 221)
10. சில பாடசாலைகள் (கிராம; நகரப்புறம்) கவனத்திற்கெடுக்கப் பட்டு அங்குள்ள ஆரம்ப, மேல் வகுப்பு ஆசிரியர்களுடன் புணர்ச்சி பற்றிய உரையாடலின் போது தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்து.
11. பயிற்சிப் புத்தகங்கள்
1. புதுமுறைத் தமிழ் மொழிப் பயிற்சி
பண்டிதர் செ. நடராசா (வகுப்பு 3 - 8)
  2. தமிழ்மொழி அடிப்படை அறிவுப் பயிற்சிகளும்
தமிழ்மொழி துணைநூல் வரிசை (வகுப்பு 3 - 8)
- இன்னும் சில பயிற்சிகள்.

12. தொலைக்காட்சியில் 'லகரம்' பின்வருமாறு புணர்த்தி எழுதப்பட்டிருந்தது. 'தையல்க் கலை' ரூபவாகினி செய்தியின் பின் அறிவிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலில் மேற்கண்டவாறு காணப்பட்டது. நாள் 16-5-1987.

உசாத்துணை நூல்கள்

- அண்ணாமலை, இ. (1980) - 'எளிமையாக்கம் புதுமையாக்கத்தின் ஒருமுறை' மொழியியல் 4, அண்ணாமலை நகர்.
- ஆறுமுகநாவலர் - நன்னூற் காண்டிகையுரை பதிப்பு. வித்தியாநுபாலன யந்திர சாலை, சென்னை.
- குலரத்தினம், க. சி. (1986) - 'வரலாறும் காலமும்', பண்டித மணி. சி. கணபதிப்பிள்ளை பற்றிய கட்டுரை, சஞ்சீவி (27-12-1986)
- கைலாசபிள்ளை, த. (1939) - ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் 3ம் பதிப்பு வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை, சென்னை.
- சண்முகம், செ. வை. (1978) - எழுத்துச் சீர்திருத்தம் அனைத்திந்திய தமிழ்மொழியியல் கழகம் - அண்ணாமலை நகர்.
- சாமிநாதையர், உ. வே. (1894) - புறநானூறு மூலமும் உரையும் - 3ம் பதிப்பு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
- சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, டி. எஸ். (1937) - தொல்காப்பியம் எழுத்ததிசாரம் ஜனனுகுல அச்சகம், திருச்சிராப்பள்ளி.
- செல்வநாயம், வி. (1957) - தமிழ் உரைநடை வரலாறு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் பேராசன.

- வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1966) - தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்,
பாரி நிலையம் சென்னை.
- ..... (1971) - சாஸனமும் தமிழும்
பாரி நிலையம், சென்னை.
- Kothandaraman, P. (1972) - 'On Sandhi' Studies in
Tamil Linguistics
Tamil Nulagam - Madras